

אמר רבא: בימות הגשמים שדהו מלוכלכת ברפש וטיט, **אדם רוצה** לא איכפת ליה **שיבלעו מים במקומן**, ולא יצאו לרשות הרבים. וכיון שלא נתקיימה ביציאת המים לרשות הרבים — מחשבתו, שהרי לא נתכוין לה, מותר.

אמר מתמה ליה **אביי:** והרי אף **שופכין** הנשפכין לביב **דאדם רוצה שיבלעו** במקומן, שהרי לא איכפת ליה שם ברפט וטיט, ומכל מקום **קתני** במתניתין לדעת חכמים, **שלא ישפוך לביב**.

הרי חזינן, דאפילו הכי אסור! (65)

אמר ליה רבא: (66)

התם כלומר: בחצר בימות הגשמים — **למאי ניהוש לה?**

אי משום קלקול חצירו שמכח זה רוצה שיצאו — **הא** בימות הגשמים **מיקלקלא וקיימא**, ולא איכפת ליה.

ואי משום גזירה שמא יאמרו צנורו של פלוני מקלח מים בשבת, וכי הא דאסרי חכמים בכיב — **סתם צנורות** בימות הגשמים **מקלחים הם**, ולפיכך שרי, אבל בכיב, שייך שפיר הך גזירה, ולפיכך אסור.

אמר רב נחמן: הא דאמרינן כברייאת דבימות הגשמים שופך ושונה, לאו למימרא דלא בעי עוקה, אלא הכי קאמרינן:

ביב הקמור ארבע אמות ברשות הרבים שופכים לתוכו מים בשבת. וחכמים אומרים: אפילו גג או חצר מאה אמה לא ישפוך על פי הביב, אבל שופך הוא לגג והמים יורדין לביב:

ומפרשינן: **מתניתין** — דשרו חכמים לשפוך על הגג, ונשפך מן הגג לביב החקוק בגג, ומשם לרשות הרבים — **דלא כהנניה!**

דתניא: **הנניה אומר:** חצר מותר לשפוך לה, ואף שנופל ממנה לביב, ומשם לרשות הרבים.

אבל בגג, **אפילו** היה אורך **הגג מאה אמה לא ישפוך**, **לפי שאין הגג** — שהוא חלק — **עשוי לבלוע** כמו חצר, **אלא לקלח**, ונופל בכח לרשות הרבים, ויאמרו ששופך סמוך לרשות הרבים כדי שיצאו.

ויבואו לומר: מה לי צינור, מה לי לשפוך בהדיא לרשות הרבים.

תנא: **במה דברים אמורים** — שאסור לשפוך לחצר קטנה, כל שאין בה עוקה — **בימות החמה** שאין אדם רוצה ללכלך שדהו ברפש וטיט, וניחא ליה שיזובו המים להלאה מחצירו אל רשות הרבים.

אבל בימות הגשמים, שופך בחצר, **ושונה** לשפוך, **ואינו נמנע!** (64)

ומפרשינן: **מאי טעמא?**

64. על פי רש"י כאן, והיא מסקנת הגמרא לקמן. אבל רב נחמן מפרש לברייתא — לקמן — באופן אחר.

66. ביאר בגאון יעקב: שעיקר תירוצו של רבא,

65. וביאר בגאון יעקב: אביי לא הוה סבר